

Arrest

nr. 54 477 van 17 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2009 werd ingediend door :

A., A. (R.R.: 000)

geboren op 01.01.1974 te D.

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en legt een arbeidscontract van onbepaalde duur voor van de firma (...). Dit arbeidscontract had echter ingang op 05.01.2009, zes maanden voor de instructies van 19 juli 2009 bekend werden gemaakt. Om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B dient betrokkene een contract voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Dit doet betrokkene niet en zodus kan hij zich ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B.

Betrokkene wenst zich eveneens te beroepen op criterium 2.3. Betrokkene, gehuwd met de Belgische E.M.N., valt echter wel binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.3. Het is niet omdat betrokkene een negatieve beslissing aangaande zijn procedure art. 40bis verkreeg, gezien er geen gezamenlijke vestiging was, dat betrokkene beroep kan doen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene wenst eveneens beroep te doen op het criterium prangende humanitaire situatie, maar verduidelijkt niet wat die prangende humanitaire situatie dan wel moge zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, werkwilg is en gewerkt heeft, een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, Nederlands en Frans zou spreken, een vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de “nietigverklaring en schorsing (...) tegen de beslissing dd. 15 september 2010, betekend op 25 oktober 2010, zijnde een negatieve beslissing ingevolge zijn aanvraag tot regularisatie alsmede een bevel om het grondgebied te verlaten” en stelt verder “tekent door middel van dit verzoekschrift beroep aan tegen de beslissing betekend op 25 oktober 2010”. In bijlage van het verzoekschrift blijkt geen afschrift van een “bevel om het grondgebied te verlaten” betekend op 25 oktober 2010. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 25 oktober 2010. In de mate huidig beroep gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 oktober 2010, is het beroep aldus niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In essentie stelt verzoeker dat verweerder argumenteert dat hij *“enkel een arbeidscontract voorbrengt hetwelk reeds bestaande was van voor de grote regularisatie”*, dat echter *“in de instructie van 19 juli 2009 nergens (staat) vermeld dat er geen bestaande arbeidscontracten mogen voorgebracht worden, integendeel er dient een arbeidscontract of arbeidsbelofte te worden voorgebracht”*. Verzoeker betoogt dat het *“uiteraard de bedoeling (is) om een arbeidskaart B aan te vragen, doch dit kan slechts na een positieve beslissing en niet omgekeerd”*. Verzoeker wijst erop dat hij *“een geldig arbeidscontract (voorbracht) zodat hij wel degelijk voldoet aan het punt 2.8.B”*. Verzoeker stelt dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom deze stukken niet worden weerhouden in het voordeel van verzoeker.

3.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

“In een enig middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996,698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998,693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld: (...)

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en vervolgens een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Waar verzoeker verder voorhoudt dat hij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft.

Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De gemachtigde heeft geheel terecht beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is en aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten genomen.

De gemachtigde handelde daarbij binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis inclus.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel van verzoeker is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

3.3 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verzoeker stelt in wezen dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gemotiveerd dat er geen bestaande arbeidscontracten mogen worden voorgelegd. Verweerder merkt in de 'nota met opmerkingen' terecht op: *"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing."*

Verweerder betwist niet dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringplicht aanvoert waar hij verder opmerkt: *"Waar verzoeker verder voorhoudt dat hij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft. Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt."*

De Raad merkt op dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen welke de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van verweerder de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat ten onrechte wordt verwezen naar het bestaan - vóór de instructie van 19 juli 2009 - van het door hem ingediende arbeidscontract. Verzoeker betoogt dat in de instructie van 19 juli 2009 nergens vermeld staat dat er geen bestaande arbeidscontracten mogen worden voorgelegd en dat hij uiteraard de bedoeling heeft om een arbeidskaart B aan te vragen, doch dit slechts kan gebeuren na een positieve beslissing van verweerder. Hij wijst erop dat hij een geldig arbeidscontract heeft voorgelegd zodat hij wel degelijk voldoet aan het punt 2.8B.

Met betrekking tot de arbeidsovereenkomst van 5 januari 2009 motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en legt een arbeidscontract van onbepaalde duur voor van de firma (...). Dit arbeidscontract had echter ingang op 05.01.2009, zes maanden voor de instructies van 19 juli 2009 bekend werden gemaakt. Om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B dient betrokkene een contract voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Dit doet betrokkene niet en zodus kan hij zich ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B.”*

De Raad stelt vast dat verweerder voor de beoordeling ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf de criteria zoals die werden bepaald in de instructie van 19 juli 2009 herneemt en merkt in die zin op dat noch in de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009, noch in het *vademecum* waarin de criteria werden verduidelijkt, sprake was van een bepaalde datum waarop het arbeidscontract moet worden opgesteld. Het motief dat het arbeidscontract opgesteld op 5 januari 2009, *“zes maanden voor de instructies van 19 juli 2009 bekend werden gemaakt”* en dat verzoeker hierdoor niet in aanmerking kan komen voor het criterium 2.8.B, vindt nergens zijn grondslag. Verweerder heeft een ruime discretionaire bevoegdheid in het kader van zijn beoordeling ten gronde. Verweerder stelt *in casu* uitdrukkelijk de criteria zoals die werden bepaald in de instructies van 19 juli 2009 voor de beoordeling ten gronde te hernemen. De beoordeling van de elementen ten gronde heeft de redelijkheid tot grens en het hernemen van de criteria zoals die werden bepaald in de vernietigde instructie mag niet berusten op willekeur. Noch uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch uit de bepalingen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, noch uit het *vademecum* blijkt dat er sprake was/is van een datum waarop een arbeidscontract moet zijn opgesteld of dat een arbeidscontract pas vanaf een bepaalde datum mag zijn opgesteld. Evenmin blijkt uit de criteria van de vernietigde instructie of uit het *vademecum* dat de datum van een arbeidscontract relevant is voor het *“verwerven van een arbeidskaart B”*. Verzoeker maakt met zijn grief aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN